

6435

Ռ. Ս. Ֆ. Խ. Հ.

Ժողովրդական Լուսավորութեան Կոմիսարիատ.

**ՊԵՏԱԿԱՆ ՀԱՅՈՑ
ԴՐԱՄԱՏԻՔԱԿԱՆ ՍՏՈՒԴԻԱՅԻ
ՆԱԽԱԳԻԾԸ**

Ր. Ս. Փ. Ս. Ր.

Народный Комиссариат по Просвещению.

ПОЛОЖЕНИЕ
Государственной Армянской
Драматической Студии.

МОСКВА
1921 г.

792
7-48 ug

25 OCT 2010

Փողովրդական Էռաստրուլթեան Կովիսարիատ.

$$\begin{array}{r} 370 \\ \hline 2228-74 \end{array}$$

ՊԵՏԱԿԱՆ ՀԱՅՈՑ

ԴՐԱՄԱՏԻՔԱԿԱՆ ՍՏՈՒԴԻԱՅԻ

ሀሀ.ከሀ.ዓ.ኩዕ.ደ.

$$\begin{array}{r} 1004 \\ \hline 15585 \end{array}$$

27.03.2014

6435

048
105-8888

Մարդկային միտքը անապատ կերպով զինե-
լու եւ լոյսի յորձանքները միանգամից ժողովրդա-
կան լայն խաւերը նետելու ամենից շատատես եւ
զօրեղ միջոցը՝ թատրոնն է:

Մեղիկէ.

«Թատրոնական Արուեստն իր բուն էութեամբ
ամենից չնշարժական և ազդու Արուեստն է: Մի
ժողովրդի բանահիւսութեան գործունակ և ակտիւ
արտայայտութիւններից մէկն է նա և նրա վեհ և,
միևնոյն ժամանակ, հանրօգուտ բնոյթն աւելի ցայ-
տուն կերպով երևան է դալիս «օգիտական և քա-
ղաքական վերաշինութեան բոլորներին»: Նմանօրինակ
նշանաւոր էպոսաններից մէկն ենք ապրում մենք՝
Հայերս: Հերոսական շտերեր են պէտք, որպէսզի ար-
ժէքների վերադնադարութեան պրօյեկտն կարողա-
նանք հնի ժառանգութիւնից պահել—պահպանել
լաւն ու անհրաժեշտը և ստեղծել ու արտադրել
նոր արժէքներ: Դա է մի ժողովրդի հիմնական և
անդրանիկ նպատակը անցողական էպոսաններում: Եւ
որչափ այդ նպատակն իրագործուած լինի, այնչափ
և տուեալ ժողովուրդը կունենայ իր գոյութեան
իրաւունքը: Ժողովրդի ստեղծագործական հանձարն
ու ձեռներեցութիւնը վերաշինութեան պրօյեկտն
աւելի կարուկ է ու համարժակ:

Մասնաւորապէս Թատրոնը, իրրեւ տուեալ ժո-
ղովրդի կուլտուրայի բաղձազան կողմերից մէկը, իր
կաշու վրայ պիտի զգայ ժամանակի անդուծ որո-
նումներն ու զեզերումները, որպէսզի այնուհետեւ

վերածնունդի, ինչպէս «փիւնիքսը միտքի միջից» նոր կեանքի և նոր ստեղծագործական օրերի համար:

Հասունացել է հայկական Նոր Ժողովրդական Թատրոն ստեղծելու անհրաժեշտութիւնը: Հին Թատրոնը իր հնամաշ կողակալով, հայ մասսաներին այլևս չի բաւարարում: Այդ մասսաները Թատրոն են ուզում ու դէպի Թատրոն՝ ձգտում ո՛չ թէ միայն («Թատաշի») համար, այլ և նրա համար, որ բարոյական ու գեղարուեստական կերակուր ստանան: Եւ եթէ մեր մասսաներն այլասեռութեամբ են ու անկազմակերպ և Թատրոնում իրենց այնպէս չեն պահում, ինչպէս հարկն է, դրա մեղքն ու պատասխանատուութիւնը որոշ չափով ընկնում է մեզ, գերասաններին և առհասարակ Թատրոնական կազմակերպութիւնների վրայ: Գաւառական Թատրոնական հասկերի և շարունի մթնոլորտ պատմական բեզբերուար՝ չլին բացառութեամբ կազմուած գահիկ ֆարսերից, մելոդրամներից և անգեղարուեստական հայրենասիրական արագեղաներից, բացակայութիւն գեղարուեստական խզնի ու նաշակի, գերասանական լայն խաւերի կրթական ստոր մակարդակ, Թատրոնական էթիկայի և դիպքիպլինի զանցառում—անա՛ վերջին մի քանի տարու հայ Թատրոնական կեանքի «հիմնական մատիվները» Այդ պատճառով էլ մեր Թատրոնական կեանքի այժմեան մոմենտը կրիտիքական է: Մեր Թատրոնը «եփոււմ է իր սեփական ճարպի մէջ» նա խեղդում է իր բուսական կեանքի նեխուած մթնոլորտում, և միակ փրկութիւնը կըլինի այն,

եթէ այդ մթնոլորտի մէջ օդի թաքմ հասանք սրտկուի, ցանուի նոր սերմեր, որոնք ապին ապագայում նոր ծիլեր:

Մեր Թատրոնը հարուստ է փալուէն անուններով՝ Աղամեան, Տէր Դաւթեան, Չմշկեան Սիրանդշ, Արեւեան, Վարդուհի, Պետրոսեան, Ջարիֆեան, Շահխաթունի,—անհաշիւ են դրանք,—անուններ, որոնք անկասկած որ տաղանդի ու շնորհքի տէր են, անուններ, որոնք խոշոր դեր են խաղացել և շարունակում են խաղալ Թատրոնական կեանքում: Թատրոնական կազմակերպութեան սահմանի մէջ, ընդհանուր առմամբ, այդ անձնաւորութիւնները լոկ մասնակի տաղանդաւոր միատոններ են, այն ինչ Թատրոնական լայն մասսան շարունակում է խաբխափել անկուշտութեանութեան ու ագիտութեան մէջ՝ բեմական ստեղծագործութեան տարրական այլուրենական երշմարտութիւնների նկատմամբ:

Թատրոնը, իր բուն էութեամբ, կոլեկտիվ ստեղծագործութիւն է, ուստի և այդ կոլեկտիվի ամեն մի միաւոր—ինի դա բանուոր, տեխնիկ, բուսաֆոր, ունկիղիտոր, գերծակ, գրիմ անող, նկարիչ, երաժիշտ—պիտի մի համոզիչ կուլտուրական արժէք լինի ու Թատրոնական միենոյն օրէնքներին հպատակուի: Ուստի անկարելի է ստեղծել մի Թատրոն, իբրեւ կուլտուրական Փակտոր մասնաւոր անհատներից, որքան էլ այդ անհատները տաղանդաւոր լինեն: Ճաղանդներն ու հանճարները Թատրոնական կեանքում դարաշրջաններ են ստեղծում, իրենց միջքի ու-

Ժով առաջ մղիչ զեր են խաղում ու նոր ուղղումներ են մտցնում:

Թատրոնական կոլեկտիվը պիտի լինի այնքան կիրթ, ուշադիր ու զգայուն, որ տաղանդի հեռանալու դեպքում, նա չկորցնի իր նշանակությունն ու արժեքը և շարունակի զարգանալ ու ամրապնդուել, որպեսզի ցանուած սերմերը ընկնեն բարեբեր հողի մէջ ու տան համապատասխան ծիւրեր:

Մեղ, հայերիս, աւելի քան մի ուրիշին, անհրաժեշտ է ստեղծել նոր Թատրոն, որովհետեւ մեր Թատրոնը, աւելի, քան մի ուրիշը, «վերջին կէտին» է հասել:

Երկու ճանապարհ կայ մեր Թատրոնի վերանորոգման համար՝ առաջինը—դպրոց, որ կըթէր հայ Թատրոնական մատաղ սերունդը և, ապա, անհատապէս լրացներ ներկայ հայկական բեմը: Ուրիշ խօսքով ստեղծել Թատրոնական դպրոց կամ սովորողներին Թատրոնի կողմից ուղարկել այլ դպրոցներ: Այդ ուղին հիմնովին սխալ է և, ըստ էութեան, աննպատակ ու անտեղի: Փորձը ցոյց տուեց, որ զրանից մեր Թատրոնը ոչ լաւանում է և ոչ էլ բարձրանում:

Երկրորդ ուղին՝ միակ ուղիղն ու նպատակաշարժարը,—դա Ստուդիայի ուղին է՝ մի լաբարատորիայի, ուր ամեն մի անհատ ինքնարժէք ունի և, անհրաժեշտօրէն ու սերտ կերպով կապուած ողջ կոլեկտիվի հետ: Այդ Ստուդիայումն է հաւաքուած մատաղ սերունդը, որ ծարաւի է Թատրոնական աշ-

խառանքի և որոնում է Թատրոնական գիտութեան նոր ձևերն ու արժէքները: Այդ կոլեկտիվը—մշակել է ինչ որ ուղի էթիքական ու զեղարուեստական սկզբունքներ ու հիմունքներ, մի հոգոր կազմակերպութեան կրկերածուի և իր գոյութեան կռուի պրօցեսում նա անշուշտ կը դիմանայ և նոյնիսկ կ'աղթի:

Ահա այն ճանապարհը, որ ընտրեցինք մենք, գտնելով որ դա է ամենից ուղիղը, նպատակաշարժարը, ճշմարիտն ու անհրաժեշտը:

Դերասանը պիտի լինի մարդկային բնատրույթի ման
լասագոյն եւ ծոյլ օրհնակը եւ նրբէք շաւտի լինի այնպէս
այլանդակութեան ներկայացուցիչ, որոնց, ըստ Հալէտի ար-
տայայտութեան, ոչ թէ նախախնամութիւնն է ստեղծել, այլ
նրա վարձկաններէից մէկը: Լաւ դերասանը այնպէս պիտի
լինի, որ ունենայ իր «ներքին ճիւղ» արտայայտելու շնորհք,
պիտի ունենայ նրեակայութիւն, որով կարողանայ նախապէս
հանգամանքներն ու ղէպքերը պատկերացնել իրեն այնքան
կենդանի, որ նախապէս թիւն տան գրգռելու նրա «ներ-
քին» ճիւղ: Լաւ դերասանը պիտի ունենայ այնքան խելք,
փորձառութիւն եւ զարգացում, որ յշմարիտ կերպով հասկա-
նայ մարդկային բնատրույթի մաներն ու յարաբերութիւնները:

Արտոյ Շոպէնյաններ.

Կոմկոմիտի արձնատը շատ դժուար արձնատ է: Նա
այլ կերպ չի կարող հոշակ ծնող քերել, եթէ ոչ միայն ան-
դադրում վարժութեամբ, համբերատար աշխատանքով եւ հսկա-
յական ջանքերով:

Միջնադարեան անանուն

Հեղինակ.

Ժողովրդական Լուսաւորութեան Կոմիտարիստի
Թատրոնական Բաժնին կից Պետական Հայոց Դրա-
մատիքական Ստուդիան հիմնուել է Մոսկւայում,
Ռուսաստանի կուլտուրական ալգ մեծ կենտրոնում:
Ստուդիայում աշխատելու համար հրաւիրուած են
Մոսկւայի լաւագոյն ոյժերը:

Ստուդիայի իմունքը.— Թատրոն ինքնաբոժէք
և ինքնարօղիս Արուեստ է, Թատրոնում ամեն ինչ
ենթարկում է թատրոնական միատարր օրէնքներին:

Ստուդիայի նպատակը.— Ստեղծել Հայկական
Ժողովրդական Նոր Թատրոն, և ալգպիտով ձգտել
հայկական աշխատարարական լաւ խաւերը խալել
լուրջ Թատրոնի հետ:

Ստուդիայի ձգտումը.— Ստեղծել պատրաստի
Թատրոնադէտներին նոր, երիտասարդ կադր և ալգ-
պիտով բեմական ոյժերի կրթական մակարդակը հա-
յաճառանի մէջ բարձրացնել: Հայկական դերասանական
խաւերի մէջ և բեմական ստեղծագործութեան նկատ-
մամբ մոլորութեան մէջ չընկած եր/տասարդների
չըղանում կան անբացասելի տաղանդներ: Հնարաւո-
րութիւն տալ ալգ տաղանդներին զարգանալու ըստ
լաւնութեան և ըստ խորութեան— ահա Ստուդիայի
հիմնական ձգտումը: Գեղարուեստական լուրջ աշխա-
տանքի և ստեղծագործութեան համար մթնոլորտ
ստեղծել և ուսանողների անհատական լատկութիւն-
ները երեւան հանել— կձգտի Ստուդիան:

ՍՏՈՒԴԻԱՅԻ ԿԵԱՆՔԻ ԵՐԵՔ ՇՐՋԱՆՆԵՐԸ.

I. Նախապատրաստական — մանկավարժական. Կրթել կոչելովը բեմական տեսակետից և ընդհանրապես Մի շարք բեմական, օժանդակիչ, հանրակրթական և դիտական — տնտեսական առարկաներ: (Տես ներքև):

II. Անատանականութիւնը յայտնագործող: Խօսք և շարժում, հատուածներ պիեսներից — պարապել գրանցով — այսինքն՝ Սառլա:

III. Հայ Ժողովրդական Թատրոն. բեմերառարի մէջ մտած պիեսներով: Ներկայացումների նպատակով ուղեորութիւն դէպի հայաստան:

ԱՌԱՐԿԱՆԵՐԻ ԸՆԴՀԱՆՈՒՐ ՇԱՐՋԱՆԸ.

1. Հայերէն լեզու. — հնչունադիտութիւն և մորֆոլոգիա:

2. Հայոց գրականութեան պատմութիւն:

3. Հայաստանի կուլտուրայի պատմութիւնը:

4. Արտասանութիւն. — հայ գրական լեզու, ազդիչ գեղարուեստական ընթերցանութիւն, հայկական բանաստեղծութեան չափը:

5. Կ. Ստանիսլասկու սիստեմը:

6. Բեմական վարժութիւններ. — Իմպրովիզացիա, էպիզոդներ և հատուածներ:

7. Չայնադրութիւն:

8. Տեսութիւն՝ երաժշտութեան. — սոլֆեջիոյի և երգեցողութիւն:

9. Պլաստիկա:

10. Ռիթմական մարմնավարժութիւնը ըստ Դալկրոզի սիստեմի:

11. Նկարչութիւն. — տարրական դասընթաց, ուրուագծեր, երեւեակաձեր նկարելու — կարողութիւն — շիրք, պողա, դէմք, հագուստ, յատկադիծ:

12. Երաժշտութիւն. — Տարրական դասընթաց, նուագել որ և է գործիք:

13. Դրիմ:

14. Հագուստ:

15. Սուսերախաղ:

16. Պարեր:

17. Մարդակագմութիւն և քնախօսութիւն. — հիմնական գիտելիքներ:

18. Դեղարուեստի պատմութիւն:

19. Թատրոնի պատմութիւն. — համադրութիւն արուեստի տարրեր հիւղերի: Թատրոնի տեղը միւս արուեստների ընտանիքում:

20. Ժողովուրդների արտաքին կուլտուրան. — Կենցաղ, հագուստ, առօրեայ առարկաներ, զինարկներ և այլն:

21. Ռուսական և արեւմտեան Եւրոպական գրականութեան պատմութիւն:

22. Հոգեբանութիւն. — Հիմնական գիտելիքներ:

23. Դեղագիտութիւն. — Հիմնական գիտելիքներ:

24. Դիպլոմատի դասախօսութիւններ եւ գրոյցներ:

Առարկաների այս շարքը բաժանուած է ըստ սեփական խմբակների Աշխատանքի մեթոդը փորձնական է, որովհետեւ դասաւանդութեան համար իբրեւ հիմք ծառայում է ուսանողների անհատական յայտնադործումը:

Ստուգիւյում դասաւանդում են՝ Կ. Ստանիսլասի, Գ. Բուրչայիան, Սուրէն Խաչատրեան, օր. Ա. Մամիկոնեան, Կարէն Միքայէլյան, Նկարիչ Յ. Միհանջանեան, Նկարիչ Յ. Եակոբեան, Յովս. Կուսիկեան, Վ. Ֆիշման եւ այլն:

Ստուգիւյի աշխատանքներին մասնակցելու համար ենթադրութիւն կայ հրաւիրելու Ե. Վախտանգովին, Վալերիյ Բրիւսովին, Վիչ. Իվանովին, Վ. Ֆիլիպովին, Մ. Ելիսենհոյցին եւ այլն:

Ուսանողների ընդունելութիւնը շարունակուած է: Ընդունւում են երկու սեռի ուսանողներ, որոնք ենթարկւում են նախնական քննութեան:

ԸՆԴՈՒՆԵԼՈՒԹԵԱՆ ՊԱՅՄԱՆՆԵՐԸ

1. Ուսանողները 16 ասիկայից պակաս չափով լինեն:

2. Պարտադիր գիտութիւն հայերէն լեզուի:

Էւրաբոնչի ր ստուգիւյ մանողը ինքն ըստ ինքեան ենթարկւում է ստուգիւյի կեանքի ներքին կանոններին, եւ ստուգիւյի պատասխանատւութեան որոշ մասը ընկնում է նրա զեղարուեստական խղճի վրայ, որովհետեւ ստուգիւյի հաւատոյ հանգանակն է՝ Հայ Ժողովրդական լծատրոնը:

Վարիչ Պետական Հայոց

Դրամատիքական Ստուգիւյի

ՍՈՌԻՆ ՍԱԶԱՏՐԵԱՆ.

Р. С. Ф. С. Р.

Народный Комиссариат по Просвещению.

ПОЛОЖЕНИЕ

Государственной Армянской
Драматической Студии.

1
1004
58551

Ստորագրություն

МОСКВА. Мясницкая, Армянский пер., дом бывш. Лазаревского
Института Восточных языков. Телефон 5-42-12.

....„Театр есть вернейшее и сильнейшее
средство непобедимо вооружить челове-
ский разум и сразу бросить в широкие на-
родные массы целые потоки света.

Мерсье.

„Искусство Театра по самому существу своему есть Искусство наиболее революционное и актуальное. Оно—одно из действенных и активных проявлений художественного творчества Народа и его возвышенный и, в одно и то же время, утилитарный характер сказывается наиболее полно в моменты социального и политического переустройства“. Одну из таких значительных эпох мы, Армяне, переживаем сейчас. Нужны героические усилия, чтобы в процессе переоценки всех ценностей нам с'уметь сохранить всё лучшее и необходимое из наследия старого и создавать, созидать новые ценности.

В этом основная и первая задача Народа в эпохи переходные. И поскольку эта задача выполнена, постольку данный Народ имеет право на существование. В процессе переустройства особенно остро и неумолимо проявляются творческий гений и инициатива Народа.

В частности Театр, как одна из многогранных сторон культуры данного Народа, должен испытать на себе все мучительные искания и метания переходного времени, чтобы потом возродиться, как „феникс из пепла“ к новой жизни, к новому творческому бытию.

Необходимость создания Нового Армянского Народного Театра назрела. Старый Театр, с его отжившими формами, уже не удовлетворяет широкую Армянскую массу. Масса хочет Театра и рвется ту-

да отнюдь не как на зрелище и только, а для того, чтоб получить моральную и художественную пищу. И если сейчас наша масса развращена, недисциплинирована и ведет себя в Театре не так, как она должна вести себя—это потому, что отчасти вина и ответственность падает на нашего актера и на всю театральную организацию в целом. Атмосфера провинциальной театральной рутины и шаблона, случайный репертуар, за редкими исключениями, построенный на пошлых фарсах, мелодрамах и антихудожественных патриотических трагедиях, отсутствие художественной совести и вкуса, низкий уровень культурности широкой актерской массы, отсутствие театральной этики и дисциплины—вот „основные мотивы“ жизни Армянского Театра за последние несколько лет. И поэтому настоящий момент жизни нашего Театра есть момент критический. Он „варится в своем собственном соку“, он задыхается в душной атмосфере прозябания и единственное спасение—влить свежую струю воздуха в эту атмосферу, бросить новые семена, которые в будущем дадут новые ростки. Наш Театр блещет именами Адамьяна, Тер-Давтяна, Чмшкяна, Сирануйш, Абеляна, Вардуи, Петросяна, Зарифяна, Шахатуни, и т. д.—несть им числа,—именами бесспорно талантливыми и одаренными, именами сыгравшими и играющими поныне большую роль в жизни нашего Театра. В свете всей театральной организации в целом—эти лица лишь отдельные талантливые единицы, широкая же театральная масса пребывает в некультурности и невежестве относительно элементарных, азбучных истин сценического творчества.

Театр по самому существу своему есть творчество коллективное и поэтому каждая единица коллектива,—будь то рабочий, техник, бутафор, режиссер, портной, гример, художник, музыкант, актер, режиссер,—должна представлять убедительную культурную ценность и должна подчиняться единым театральным законам. Поэтому нельзя строить Театра, как культурного фактора, на отдельных индивидуальностях, как бы они ни были талантливы. Гении и таланты создают эпоху в жизни Театра; двигают его мощью своего дара, вносят какие-то новые коррективы. Театральный коллектив должен быть настолько культурен, и чуток и восприимчив, чтоб с уходом талантов он не терял бы своего значения и ценности и продолжал бы развиваться и крепнуть и чтобы семена, брошенные ими попали бы на настоящую, благодарную и здоровую почву и дали бы соответствующие всходы.

Нам, Армянам, более чем кому нибудь другому, необходимо создание нового Театра, потому что наш Театр, более чем какой-либо другой, пришел к „последней черте“. Есть два пути обновления нашего Театра: первый—школа, культивирующая армянскую театральную молодежь и потом персонально пополняющая существующую армянскую сцену. Другими словами создание школы при существующем театре или командировка учащихся от этого Театра в другие школы. Путь этот в основе неверный и по существу безцельный и ненужный. Опыт Армянского Драматического Общества в Тифлисе нам показал, что этого наш Театр не становится лучше и чище.

Второй путь,—единственно правильный и целесообразный,—путь Студии—лаборатории, где каждая индивидуальность самоценна, необходима и крепко спаяна со всем коллективом. В эту Студию стекается молодежь, жаждущая театральной работы и ищущая новых форм и ценностей театрального мастерства. Этот коллектив, выработавший в себе определенные этические и художественные принципы и устои, явится сильной организацией и в процессе борьбы за свое существование, он неоспоримо устоит и даже победит.

Вот путь, на который становимся мы, находя его наиболее правильным, целесообразным, верным и необходимым.

„Актер должен быть хорошим и полным экземпляром человеческой природы, никаким образом не должен являться представителем таких уродов, которые, по выражению Гамлета, созданы не самою природою, а одним из ее подёнщиков. Хороший актер должен быть человеком, имеющим „дар выражать своё внутреннее „я“, должен обладать фантазией, достаточной для того, чтобы вымышленные обстоятельства и события воображать себе так живо, чтобы они возбуждали его собственное „я“. Хороший актер должен иметь достаточно ума, опыта и образования, чтобы правильно понимать человеческие характеры и отношения“.

Артур Шопенгауэр.

„Искусство комедианта весьма трудно: в оном иначе прославиться не можно, как непрерывным учением, долготерпеливым старанием и величайшими усилиями“.

Анонимный автор сочинения „Разные мнения о качествах комедианта и о первых предметах, который вступающий в сие звание особенно наблюдать должен“.

Государственная Армянская Драматическая Студия при Театральном Отделе Народного Комиссариата по Просвещению основана в Москве, как большом культурном центре России. К работе в Студии привлечены все лучшие силы Москвы.

Основа Студии—Театр есть самоценное и самодовлеющее Искусство. Все существующее в Театре подчиняется единым театральным законам.

Цель Студии—создание нового Армянского Народного Театра, тем самым стремление приобщить широкую армянскую трудовую массу к серьезному Театру.

Задача Студии—создание нового молодого кадра хорошо подготовленных мастеров сцены и тем самым поднятие культурного уровня сценических сил в Армении. Среди армянской актерской массы и среди молодежи, неискушенной сценическим творчеством, есть неоспоримо талантливейший элемент. Дать возможность развиться вширь и вглубь этим талантам—вот основная задача Студии. Создать атмосферу серьезной художественной работы и творчества и вскрыть индивидуальные качества учащихся—есть задача Студии.

Три периода жизни Студии:

I. Подготовительный, педагогический. Сценическое и общее культивирование коллектива. Цикл предметов (см. дальше) сценических, вспомогательных, обще-образовательных и научно-теоретических.

II. Индивидуализирующий—слово и движение, отрывки, пьесы—работа над ними—собственно Студия.

III. Армянский Народный Театр с репертуарными пьесами. Поездки с показательными спектаклями в Армению.

Общий цикл предметов:

1. Армянский язык—фонетика и морфология.
2. История Армянской литературы.
3. История Культуры Армении.
4. Дикция—литературная армянская речь, выразительное художественное чтение, армянская поэтическая ритмика.
5. Система К. С. Станиславского.
6. Сценические упражнения—импровизации, этюды, отрывки.
7. Постановка голоса.
8. Теория музыки, сольфеджио, пение.

9. Пластика.
10. Ритмическая гимнастика по системе Ж. Далькроза.
11. Рисование — элементарный курс, контуры, умение зарисовать воображаемое — положение, позу, лицо, костюм, план.
12. Музыка — элементарный курс, игра на определенном инструменте.
13. Грим.
14. Костюм.
15. Фехтование.
16. Танцы.
17. Анатомия и физиология — основные начала.
18. История Искусств.
19. История Театра — установление аналогии между различными видами искусств. Место Театра среди других искусств.
20. Внешняя культура народов — быт, одежда, предметы обихода, головной убор и т. д.
21. История русской и западно-европейской литературы.
22. Психология — основные начала.
23. Эстетика — основные начала.
24. Эпизодические лекции и беседы.

Весь этот цикл предметов разбивается на семестровые группы. Метод работы экспериментальный, так как в основу преподавания кладется — вскрытие индивидуальных качеств учащихся.

Преподавателями в Студии состоят: К. С. СТАНИСЛАВСКИЙ, Г. С. Бурджалов, С. И. Хачатуров, А. С. Мамиконян, Карэн Микаэлян, О. Э. Миганаджиан, Г. Б. Якулов, И. К. Кусикьян, В. Б. Фишман и др.

Предполагается привлечь к участию в работах Студии — Е. Б. Вахтангова, В. Я. Брюсова, В. И. Иванова, В. А. Филиппова, М. Д. Эйхенгольц и др.

Прием учащихся продолжается. Принимаются лица обоего пола, проверившие себя в готовности нести работу в Студии.

Условия приема:

1. Принимаются лица не моложе 16 лет.
2. Обязательное знание Армянского языка.

Каждый поступивший в Студию тем самым принимает на себя обязательство подчиняться внутреннему распорядку жизни

Студии и часть ответственности за Студию падает на художественную совесть его, так как символом веры Студии является—Армянский Народный Театр.

Руководитель и заведующий Государственной Армянской Драматической Студией

СУРЭН ХАЧАТУРЬЯН.

Адрес Студии:

МОСКВА. Мясницкая, Армянский пер., дом бывш. Лаваревского
Института Восточных языков. Телефон 5-42-12.

Москва.
Армянская Государственная
Типография.

ՀՀ Ազգային գրադարան

NL0302649

792

7-48